

Για την εισβολή των μελών του Ρουβίκωνα στην απολογιστική συνέλευση του Athens Indymedia

Κατά τη διάρκεια της απολογιστικής συνέλευσης του Athens Indymedia (AI)¹ στις 2/12/2022, μέλη της συλλογικότητας του Ρουβίκωνα εισέβαλαν στο χώρο της ανοιχτής διαδικασίας καταλαμβάνοντας την περίμετρο του χώρου και τις εισόδους της αίθουσας, θυμίζοντας μεθόδους και τακτικές παραστρατιωτικής ομάδας. Προσπάθησαν να επιβάλλουν τη σιωπή στο σώμα της συνέλευσης με φωνές, βρισιές και απειλές χρήσης σωματικής βίας σε όσες/ους αντέδρασαν. Παίρνοντας με το έτσι θέλω το λόγο, μέλος της συλλογικότητας απαίτησε να κατέβει από τη σελίδα του Athens Indymedia κείμενο το οποίο κατά την άποψη της συλλογικότητας προσβάλλει τη μνήμη νεκρού μέλους της, αξιώνοντας από τη ΔΟ “να μη δοθεί ξανά βήμα σε δολοφόνο αναρχικού”. Χάρη στην ψυχραιμία και την ώριμη αντίδραση του σώματος της συνέλευσης απετράπησαν τα χειρότερα. Τα γεγονότα αυτά έχουν ήδη περιγραφεί εκτενέστατα σε κείμενα αλληλεγγύης αρκετών συλλογικοτήτων προς το Indymedia, οπότε δε θα επεκταθούμε περισσότερο.

Θεωρούμε ότι η συγκεκριμένη “παρέμβαση” αποτελεί προσπάθεια λογοκρισίας και επιβολής και στρέφεται ενάντια στο σύνολο του ελευθεριακού κινήματος και τις δομές του. Για το λόγο αυτό κρίναμε σημαντική την κατάθεση και της δικής μας θέσης για το παραπάνω περιστατικό, την πολιτική αντίληψη από την οποία θεωρούμε ότι πηγάζει και, κυρίως, για να στηρίξουμε τη διαχειριστική ομάδα του AI.

Τι σηματοδοτεί η συγκεκριμένη “παρέμβαση”

Αν η “παρέμβαση” του Ρουβίκωνα είχε στεφθεί με “επιτυχία” και τα μέλη της ΔΟ είχαν αρνηθεί τη δημοσιοποίηση του συγκεκριμένου κειμένου, τότε θα είχε ανοίξει ο δρόμος σε οποιαδήποτε άλλη ομαδοποίηση (αλλά και, κυρίως, κρατική αρχή) να πράξει εξίσου εκβιαστικά ή/και κατασταλτικά σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση. Και προφανώς, ένα κινηματικό μέσο αντιπληροφόρησης το οποίο είναι “εκβιάσιμο” χάνει κάθε ίχνος αξιοπιστίας και αξιοπρέπειας. Θεωρούμε ότι η υπεράσπιση και διαφύλαξη της αξιοπιστίας του αφορά κάθε συλλογικότητα ή σύντροφο/ισσα που επιλέγει τη δημοσιοποίηση της δράσης και του λόγου τους μέσω αυτού.

Επιπλέον, όπως αναφέρθηκε, ο Ρουβίκωνας επέλεξε να πραγματοποιήσει την παρέμβασή του σε μια ανοιχτή συνέλευση. Οι συνελεύσεις των αναρχικών αποτελούν ένα από τα σημαντικότερα μέσα επικοινωνίας, ζύμωσης, ανταλλαγής απόψεων και συνδιαμόρφωσης. Δεδομένου ότι δεν λειτουργούμε ιεραρχικά και δε δεχόμαστε εντολές από τα πάνω, ο μόνος τρόπος λήψης αποφάσεων που διαθέτουμε είναι οι συνελεύσεις μας, τόσο των συλλογικοτήτων μας όσο και οι διασυλλογικές. Αυτές άλλωστε προτάσσουμε ως το σημαντικότερο μέσο για την αυριανή κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Συζητήσεις που πραγματοποιούνται υπό την απειλή χρήσης βίας και μπορούν να επικαθοριστούν από μαφιόζικου τύπου εισβολές ομάδων αντιστοιχούν σε πολύ διαφορετικούς πολιτικούς (και μη) χώρους. Ο δρόμος που υποδεικνύουν αυτού του τύπου οι “παρεμβάσεις” είναι αυτός της επιβολής δια της ισχύος ή της αριθμητικής υπεροχής και στρέφεται ευθέως ενάντια στη μορφή και το περιεχόμενο των πολιτικών διαδικασιών μας.

1

Το Athens Indymedia είναι μια αυτοοργανωμένη δομή αντιπληροφόρησης (αντίστοιχα εγχειρήματα υπήρξαν στο παρελθόν στη Θεσσαλονίκη και την Πάτρα). Είναι ένα μέσο αδιαμεσολάβητης και αντιεμπνευματικής δημοσιοποίησης δράσεων και αγώνων των από τα κάτω, αυτών που η φωνή τους δεν φτάνει εύκολα πιο μακριά από τη γειτονιά τους ή τον στενό τους περίγυρο. Αποτελεί ένα από τα βασικά μέσα των αναρχικών για τη ευρύτερη διάχυση των θέσεων και των δράσεών μας.

Η πολιτική δημοσίευσης του μέσου έχει αλλάξει με τα χρόνια, ενώ παράλληλα έχουν δοκιμαστεί διαφορετικοί τρόποι διαχείρισης λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένοι. Η σύνθεση της Διαχειριστικής Ομάδας (ΔΟ) δεν παραμένει η ίδια μέσα στα χρόνια με αποτέλεσμα τη διαφοροποίηση της πολιτικής δημοσίευσης του μέσου σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Πέρα από τις συμφωνίες ή τις διαφωνίες μας με την εκάστοτε διαχειριστική ομάδα, θεωρούμε ότι το Athens Indymedia συμβάλλει στη διάδοση, τη διασύνδεση και τη ριζοσπαστικοποίηση των κοινωνικών/ταξικών αγώνων και γι' αυτούς τους λόγους το έχουμε στηρίξει κατά το παρελθόν και συνεχίζουμε να το στηρίζουμε.

Το προαναφερόμενο συμβάν δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πολιτική αντιπαράθεση μεταξύ συλλογικοτήτων. Η διαφωνία ή η κριτική μεταξύ αναρχικών δεν μπορεί να εκλαμβάνεται ως επίθεση και να οδηγεί σε βίαιη αντιπαράθεση. Στις περιπτώσεις που αυτή η πολιτική αντίληψη και κουλτούρα προσπερνιέται και δεν αντιμετωπίζεται πολιτικά, δρα διαλυτικά και προωθεί λογικές επιβολής στο εσωτερικό ενός κινήματος που θέλει και αγωνίζεται για να είναι αντιεξουσιαστικό.

Αναπόσπαστο μέρος της θεώρησής μας είναι η μεταξύ μας δυνατότητα αμφισβήτησης, άσκησης κριτικής και η ελεύθερη κατάθεση θέσεων. Οι πολιτικές αντιπαραθέσεις μεταξύ συλλογικοτήτων αλλά και ατόμων, ανεξάρτητα από την ένταση που μπορεί να έχουν και εφόσον λαμβάνουν χώρα εντός ενός πλαισίου ελευθερίας, ισοτιμίας, αλληλοσεβασμού και συντροφικότητας, μπορούν να παράξουν ιδέες, θεάσεις και θέσεις αναζωογονητικές και προωθητικές για τα ίδια τα άτομα, τις συλλογικότητες και για το κίνημα. Σε αυτή τη βάση αντιλαμβανόμαστε τη σημασία και την αξία τους. Από την άλλη μεριά, η διαπάλη των ιδεών, η διαφωνία ή ακόμα και η οξεία κριτική μεταξύ αναρχικών δεν μπορεί να έχει και δεν έχει σχέση με την επιδίωξη κυριαρχίας. Από τη στιγμή που εμφανίζονται και εκδηλώνονται τέτοιου τύπου προθέσεις, η αναρχία ως πολιτικό, αξιακό και ηθικό πλαίσιο παύει να υφίσταται.

Μια αναρχική συλλογικότητα δεν μπορεί να συμπεριφέρεται με όρους τοπικής μαφίας και επιβολής ομερτά. Η οποιαδήποτε κυριαρχική “παρέμβαση” σε ανοιχτή πολιτική διαδικασία ισοδυναμεί με επίθεση στο ευρύτερο κίνημα και στη συγκεκριμένη περίπτωση σκοπό είχε τη φίμωση κινηματικού μέσου αντιπληροφόρησης. Πρόκειται για χρήση ισχύος όχι εναντίον του κράτους και του κεφαλαίου, αλλά εναντίον συντρόφων/ισσών με τους/τις οποίους/ες θεωρητικά συμπορεύεται στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Απώτερος σκοπός τέτοιων “παρεμβάσεων” είναι η πρόκληση φόβου, η τρομοκράτηση και η επιβολή συγκεκριμένης άποψης. Επιπλέον, οι δημόσιες απειλές εναντίων συντροφισσών/ων αφήνουν ανοιχτό το πεδίο σε οποιαδήποτε κρατική προβοκάτσια.

Ο Ρουβίκωνας είχε τη δυνατότητα να θέσει τα επιχειρήματα και τους προβληματισμούς του για τη δημοσίευση του προαναφερθέντος κειμένου στη δημόσια απολογιστική συνέλευση της ΔΟ του indymedia, να προσπαθήσει να πείσει για την ορθότητα της θέσης του και, σε περίπτωση που αυτό γινόταν, να ζητήσει τη δημόσια αυτοκριτική της ΔΟ. Επιπλέον, σε περίπτωση διαφωνίας θα μπορούσε να εκθέσει επίσης δημόσια τις θέσεις του ή/και να αποφασίσει (όπως και έκανε) την μη περαιτέρω δημοσίευση κειμένων του στο συγκεκριμένο μέσο.

Παρ' όλα αυτά, ο τρόπος που επέλεξε να αντιδράσει ο Ρουβίκωνας αποκλείει κάθε δυνατότητα συντροφικού διαλόγου. Θεώρησε ότι η ανάρτηση του κειμένου έθιξε τη μνήμη του συντρόφου τους την οποία έπρεπε να υπερασπιστούν με οποιονδήποτε τρόπο. Η πολιτική υπεράσπιση της μνήμης ενός συντρόφου ή συντρόφισσας δεν μπορεί να παρακάμπτει ή να επιχειρεί να φιμώσει την οποιαδήποτε μαρτυρία ή κριτική για το πρόσωπό του. Από τη μεριά μας αρνούμαστε να δεχτούμε ότι οποιοσδήποτε σύντροφος ή συντρόφισσα μπορεί να ηρωοποιείται ή να είναι υπεράνω κριτικής. Η ατυχέστατη σύγκριση του θανάτου ενός μέλους της συλλογικότητας από τη σύντροφο του (και πρώην μέλος της ίδιας συλλογικότητας) με το θάνατο αναρχικών που δολοφονήθηκαν από το κράτος, αποσκοπεί μόνο στο θόλωμα της συγκεκριμένης υπόθεσης και την απόσχιση των όποιων πολιτικών ευθυνών για τις πράξεις των μελών του. Η συγκεκριμένη συμπεριφορά του Ρουβίκωνα δεν θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή ακόμα και αν επρόκειτο για μια ανακλαστική συναισθηματική αντίδραση, πολλώ δε μάλλον όταν πρόκειται για εμφανώς προσχεδιασμένη και συναποφασισμένη δράση.

Θεωρούμε επίσης σημαντικό να αναφερθεί ότι κάθε αναρχική πολιτική συλλογικότητα εκτός από μέσο οργάνωσης του αντικρατικού/αντικαπιταλιστικού αγώνα και παραγωγής θέσεων /δράσεων, αποτελεί και “σχολή” πολιτικής αντίληψης και κουλτούρας. Έχει ευθύνη τόσο για την επιλογή όσο για τις πράξεις των μελών της, για αυτές τουλάχιστον που είναι σε γνώση της. Οφείλει να βρίσκει τρόπους διαχείρισης των διενέξεων μεταξύ των μελών της (ή με τρίτους, όταν θεωρήσει ότι αυτό απαιτείται), σύμφωνα με το αξιακό της περιεχόμενο και τις θέσεις της. Η φροντίδα μεταξύ των συντροφισσών και των συντρόφων που εντάσσονται σε αυτήν είναι στοιχειώδες μέρος της αλληλεγγύης.

Κοριαιρχικές τάσεις και διαιώνιση της κακοδαιμονίας στον Α/Α χώρο

Κατά καιρούς εμφανίζονται ως “νέες” πολιτικές τάσεις στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, διάφορες “πρωτοπόρες” ομαδοποιήσεις, έτοιμες να επιβάλλουν στην αναρχία τα δικά τους περιεχόμενα τόσο ως θεώρηση όσο και ως πρακτική. Στο πλαίσιο αυτοπροβολής και διαφοροποίησης τους από τον υπόλοιπο “χώρο” δε διστάζουν να απαξιώσουν δημόσια συλλογικοποιήσεις αλλά και συντρόφους/ισσες ακόμα και να τους/τις απειλήσουν προκειμένου να αποτραπεί ή να καμφθεί η κριτική ή η διαφωνία τους. Έτσι, μέσα στις δεκαετίες, εμφανίστηκαν άλλοι πιο “οργανωτικοί”, “σοβαροί” και “αντιεξουσιαστές” (αποκαλώντας τους υπόλοιπους “φρικιά”), άλλοι πιο “αντικοινωνικοί” και “μαύροι” (αποκαλώντας τους υπόλοιπους “αναρχικούς του καναπέ”), άλλοι πιο “κοινωνικοί” και “κόκκινοι” (αποκαλώντας τους υπόλοιπους “αναποτελεσματικούς”). Παρότι η συγκεκριμένη πολιτική αντίληψη και κουλτούρα δεν έχει σχέση με το αναρχικό αξιακό πλαίσιο και την αντίστοιχη ηθική που αυτό παράγει, υπάρχουν φορές όπου βρίσκει πρόσφορο έδαφος και ευδοκιμεί.

Οι τάσεις αυτές στήνονται γύρω από αρχηγικές ομαδοποιήσεις και έναν περίγυρο ακολούθων. Έχοντας μεγαλώσει σε μια κοινωνία που προβάλλει μύθους και ήρωες ως θεμελιώδη τρόπο διαπαιδαγώγησης και ενστάλαξης κοινωνικών ιδανικών, τόσο από τη δεξιά όσο και από την αριστερή πλευρά του πολιτικού φάσματος, δεν μας προξενεί ιδιαίτερη εντύπωση αυτό το γεγονός. Το αποτέλεσμα είναι η δημιουργία άτυπων ιεραρχιών και η αναπαραγωγή σχέσεων εξουσίας στο εσωτερικό των ομαδοποιήσεων και συνακόλουθα η εξαγωγή/εξωτερίκευση αυτών των σχέσεων προς τον υπόλοιπο “χώρο”. Για τη δημιουργία και παγίωση τέτοιων καταστάσεων, προφανώς ισομερείς ευθύνες φέρουν αμφότεροι “πρωτοπόροι” και “ακόλουθοι”.

Θεμελιώδες για την αναπαραγωγή και την ύπαρξη τέτοιων ατόμων/ομαδοποιήσεων μέσα στον “χώρο” είναι το ζήτημα της βίας. Εκμεταλλευόμενοι την υπαρκτή ανάγκη του χώρου για αυτοάμυνα και αυτοπροστασία από κάθε λογής επιθέσεις, αλλά και την μιντιακή ταύτιση της αναρχίας με θεαματικές δράσεις, κάποιοι από αυτούς εμφανίζονται εκτός των άλλων ως ειδικοί των δράσεων και του ακτιβισμού. Προσπαθούν να χτίσουν ένα “μαχητικό” προφίλ χρησιμοποιώντας γεγονότα και δράσεις παροντικές ή παρελθοντικές για την απόκτηση αναγνωρισιμότητας και άντλησης πολιτικής υπεραξίας. Αναγκαία συνθήκη για την εγκαθίδρυσή τους αποτελεί η φетиχοποίηση της βίας και της ισχύος καθώς επίσης και ο εκθειασμός των δράσεων που σχετίζονται με αυτές ως οι “περισσότερο αποτελεσματικές”. Οι συγκεκριμένες δράσεις παρουσιάζονται ως το κύριο εργαλείο αγώνα και ιεραρχούνται έναντι των υπολοίπων οι οποίες υποβαθμίζονται και απαξιώνονται. Πάντα η ιεράρχηση μεταξύ των διαφορετικών δράσεων, πρακτικών και μέσων (βίαιων ή μη) οδηγεί στην ιεράρχηση και των ανθρώπων που τα χρησιμοποιούν. Από τη μεριά μας, αρνούμαστε να ιεραρχήσουμε τα διάφορα μέσα πάλης επειδή θεωρούμε αφενός ότι το καθένα μπορεί να συνεισφέρει εξίσου στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση και αφετέρου ότι μπορούμε και οφείλουμε να τα χρησιμοποιούμε συμπληρωματικά και όχι ανταγωνιστικά μεταξύ τους.

Η εμπέδωση της λογικής της “αποτελεσματικότητας”, η χρήση τακτικών που δε συνάδουν με τις αναρχικές αξίες και θέσεις, ο διαχωρισμός της θεωρίας από την πράξη ή της στρατηγικής από την τακτική, είναι ο πυρήνας από τον οποίο εκπορεύεται η συγκεκριμένη “παρέμβαση” του Ρουβίκωνα. Κατανοώντας ότι τέτοιου τύπου “παρεμβάσεις” στρέφονται εναντίον του ελευθεριακού κινήματος εν συνόλω, οφείλει ο καθένας/μία από εμάς να το υπερασπιστεί στο βαθμό που του/της αναλογεί.

Με τον Ρουβίκωνα συνυπήρξαμε ως συλλογικότητα στην Αναρχική Ομοσπονδία. Είχαμε επισημάνει και τότε ότι είναι πολύ συγκεκριμένη η πολιτική αντίληψη που προκρίνει τρόπους δράσης και “παρέμβασης” όπως αυτόν στην απολογιστική συνέλευση του Ιντυμίντια. Έχοντας επισημάνει τις σοβαρές/αξιακές μας διαφωνίες ως προς την συγκεκριμένη πολιτική αντίληψη και τον αντίστοιχο τρόπο δράσης (ο οποίος υιοθετήθηκε από την μεγάλη πλειοψηφία της τότε ΑΟ), γράφαμε (τον “μακρινό” Νοέμβριο του 2017) στο κείμενο αποχώρησής μας από την ομοσπονδία (<https://kathodon.espinblogs.net/?p=1170>):

“Η αποσύνδεση της τακτικής από τη στρατηγική και, κυρίως, από τις πολιτικές αρχές προς χάριν κάποιας «αποτελεσματικότητας» δεν είναι νέο πολιτικό φαινόμενο. Εδώ και πολλές δεκαετίες ονομάζεται οπορτουνισμός. Το να θεωρεί κανείς ότι, προκειμένου να δράσει «αποτελεσματικά», πρέπει να υιοθετήσει τακτικές άλλων πολιτικών χώρων, σημαίνει ότι αντιλαμβάνεται πως η πολιτική του θεώρηση δεν μπορεί να επιφέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα και αποφασίζει να την παρακάμψει.

...

Ο τρόπος, όμως, που θα ηγεμονεύσουν οι ιδέες σου, δια της πειθούς και του παραδείγματος ή δια της ισχύος και της «δύναμης», χαρακτηρίζει τον πολιτικό αγώνα που διεξάγεις. Όταν αντιμετωπίζεις την πολιτική ως ζήτημα ισχύος, αρχίζεις και να ανακαλύπτεις (ή και να εφευρίσκεις) και ενδοκινηματικούς «εχθρούς». Η διάθεση για επίδειξη ισχύος προς τα «έξω» ήταν απλά θέμα χρόνου να μεταφερθεί και στο «εσωτερικό» του «χώρου» (και τελικά και στο εσωτερικό της ΑΟ). Αυτό συνέβη όταν προέκυψε διαμάχη μεταξύ της περιφέρειας Αθήνας της ΑΟ και αυτοοργανωμένου στεκιού της Αθήνας με αφορμή περιστατικό ενδοκινηματικής βίας προς μέλος συλλογικότητάς της από μέλος του στεκιού. Η διαχείριση αυτού του ζητήματος κατέληξε να γίνεται με όρους επίδειξης ισχύος από τη μεριά της συλλογικότητας παρά τις περί του αντιθέτου αρχικές αποφάσεις της περιφέρειας, χωρίς τελικά η τελευταία να διαχωρίζει τη θέση της από αυτού του τύπου τη διευθέτηση.”

Συντροφικότητα και αλληλεγγύη ως απάντηση σε κάθε προσπάθεια επιβολής

Το αναρχικό κίνημα έχει υποστεί πολύπλευρη βίαιη καταστολή από κράτος, νεοναζί και δεξιούς ή αριστερούς πολιτικούς χώρους. Παρ' όλα αυτά έχει καταφέρει να ανταπεξέλθει με αξιοπρέπεια και αποφασιστικότητα τόσο στο δρόμο όσο και γενικότερα, ως αποτέλεσμα της συνέπειας, της αλληλεγγύης και της μαχητικότητας των συντροφισσών και των συντρόφων που το απαρτίζουν. Δεδομένων των υπαρκτών κινδύνων και της καταστολής, αυτό που προτάσσουμε μπροστά από όλα τα υπόλοιπα είναι η ανάγκη για κοινή αντιμετώπιση των κινδύνων αυτών να μεταφράζεται στην επιλογή για διαρκή σφυρηλάτηση των σχέσεων αλληλεγγύης, εμπιστοσύνης και αλληλοκάλυψης μεταξύ των συντρόφων/ισσών εντός και εκτός των συλλογικοτήτων μας.

Ως αναρχικές/οί δεν απαρνηθήκαμε ποτέ τη βίαιη απάντηση στη βία του κράτους και του κεφαλαίου. Ταυτόχρονα όμως αγωνιζόμαστε για τη δημιουργία μιας κοινωνίας στην οποία η βία δε θα έχει λόγο να χρησιμοποιηθεί. Για το λόγο αυτό θεωρούμε ότι θα πρέπει να είμαστε σε θέση να οριοθετούμε τη χρήση της προς τους εχθρούς μας και να την απορρίπτουμε ως μέσο αντιπαράθεσης με τους συντρόφους μας. Ασκούμε την αναγκαία βία για την αυτοάμυνά μας και την επίθεση στους θεσμούς που μας καταπιέζουν και μας εκμεταλλεύονται. Αρνούμαστε να ασκήσουμε βία απέναντι σε συντρόφους και συντρόφισσες με τους οποίους/ες μοιραζόμαστε τον κοινό αγώνα και το όραμα για την κοινωνική απελευθέρωση. Θέλουμε και επιδιώκουμε να πείσουμε κι άλλους/ες για την ορθότητα των θέσεών μας και δεν αποσκοπούμε στην επιβολή τους με οποιονδήποτε τρόπο. Ταυτόχρονα στεκόμαστε κριτικά κι απέναντι σε κάθε προσπάθεια βίαιης επιβολής θέσεων και απόψεων και δεν είμαστε διατεθειμένοι/ες να ανεχτούμε την επιβολή οποιασδήποτε κυριαρχικής τάσης εντός του “χώρου”. Θεωρούμε ότι ο εντοπισμός και η απομάκρυνση τέτοιων απόψεων και στάσεων οφείλει να αποτελεί συλλογική πρακτική του κινήματος.